

Under Guds gårdsträd

Kyrkans Utlandshjälp's lilla andaktsbok

Förord

Bästa läsare!

I din hand håller du Kyrkans Utlandshjälps lilla andaktsbok *Under Guds gårdsträd*. Både vänner och anställda av Kyrkans Utlandshjälp har deltagit i arbetet att framställa den. Ett varmt tack till alla skribenter för er tid och era tankar!

Innehållet i boken är mycket mångsidigt. Det finns meditativa texter, poesi och prosa. Texterna öppnar fönster både mot det personliga andaktslivet och gemensamma andaktsstunder.

Fred, hopp och kärleken till nästan och hela skapelsen träder fram i andakterna. Fred utgör ett av Kyrkans Utlandshjälps viktiga mål och orubbligt hopp är en av våra värderingar som sporrar oss att agera utan rädsla. Att upprätthålla hopp och att bygga fred är allt aktuellt också i Europa.

Gud lovar oss en framtid och ett hopp men han kallar oss också att skapa hopp och bygga fred. Det här uppdraget accentueras i en värld där katastrofer och konflikter på olika håll tvinnas in i varandra och påverkar allra mest de människor som redan från förut är utsatta.

Jag hoppas att den här boken kan föra vidare budskapet om fred och hopp och att den inbjuder oss att sätta oss under Guds gårdsträd.

Helsingfors i advent 2022

Antti Laine

Chef för de kyrkliga och ekumeniska kontakterna
Kyrkans Utlandshjälp

Innehåll

Vi får inte glömma.....	4
Helena Ranta	
Gud tar tag i en utsträckt hand.....	6
Ikali Karvinen	
Under Guds gårdsträd.....	8
Kaisamari Hintikka	
Att vara modig.....	10
Menni Nousiainen	
Jorden är en syndig sång.....	12
Piia Viitanen	
Min röst bär över fjärdar.....	14
Satu Saarinen	
Naturfred.....	16
Aino Vihonen	
Bönens superhjältar.....	18
Tiia Volotinen	
Att sprida ljus.....	20
Eija-Maria Tuomela-Paulasaari	
Den man mött är inte en främling.....	22
Inka Hopsu	
All for love, hope, courage and respect.....	24
Wycliffe Nsheka	
Vem förstår?.....	26
Claus Terlinden	

Vi får inte glömma

Hans uppdrag var att ge en röst till dem som berövats sin röst eller inte hade någon och att ge ett ansikte till dem som lider eller fått sitt anlete krossat.
För att vi skall höra deras rop.
För att vi skall se deras smärta.
För att vi skall göra något så att vi inte glömmar.
För viktigare än det vi minns, är det vi inte får glömma.

Min vän fotograferade krigets vardag på 1990-talet. Bilderna förmedlar människors nöd och smärta. Minnesversen här invid skrev jag för över 20 år sedan, då min vän dödats i ett bakhåll. Tankarna har följt mig genom åren och orden har gett mig tröst ända sedan dess. De har hjälpt mig att bevara min tro på mänskligheten.

Men vi får inte invagga oss i den tron att Holodomor* och Förintelsen inte kan hända igen. Folkmord börjar inte av en tillfällighet. De föregås av noggrann planering och det finns alltid tid att reagera. Frågan är om vi vill reagera på de alarmerande tecknen som tyder på en stundande humanitär katastrof.

Folkmord sker för att
 det finns människor som vill dem,
 människor som är beredda att genomföra dem
 och människor som låter dem ske.
 Tystnaden är ett sätt att tala och överksamheten är medbrottslighet.
 Vi får inte glömma dem som överlevt,
 inte döma dem till en annan slags död, bortglömdheten.
 De är våra läromästare
 och de har bara oss.

Helena Ranta

Rättstandläkare, professor
 Raseborg

Psalmförslag: 552 För att folken måtte helas

*En avsiktligt framkallad svältkatastrof i Ukraina på 1930-talet

Gud tar tag i en utsträckt hand

"Akta er för fariseernas surdeg, hyckleriet. Det finns ingenting gömt som inte skall komma i dagen och ingenting dolt som inte skall bli känt. Därför skall också det som ni har sagt i mörkret bli hört i dagsljuset, och det som ni har viskat i enrum skall ropas ut från taken."

Luk. 12:1-3

Kära Gud, när jag ser på mig själv och världen, blir jag ofta besviken och rädd för det onda. Jag märker att jag fjärmats från dig och att det skadar mig, mina närmaste, naturen och klimatet. Världens fattiga och utsatta lider på grund av min själviskhet.

Kristus, jag vänder mig till dig och ber om kraft till hjärtats förändring; förlåt mina synder och dra mig närmare dig. Låt mig se min nästa som behöver hjälp och gör mig villig att räcka ut mina händer med de gåvor som du gett till mig.

Amen.

Synd är ett ord som används sparsamt nuförtiden. Kanske för att det är förknippat med så många missförstånd. I Katekesen för Finlands evangelisk-lutherska kyrka från år 1948, konstateras att ”synd är hjärtats avfall från Gud”. Synd förefaller alltså inte vara något bestämt eller en handling som man skall undvika, utan ett mått på en livsstil som för människan antingen närmare eller längre bort från Gud – livets och alla goda gåvors givare.

Just nu syns det kollektiva hjärtats avfall från Gud till exempel i klimatförändringen, artdöden och i det att så många människor lider nöd. I Lukasevangeliet har Jesus en rätt så häftig diskussion med sina lärjungar och det omgivande samhället. Först varnar han för hyckleriet som han liknar vid en surdeg. Bilden tyder på något fördärligt som man skall undvika och hyckleriet i sin tur beskrivs som felaktigheter som skett i det fördolda men som slutligen skall bli kända.

I samma kapitel förs vi sedan till en diskussion om hur ett jordiskt arv skall fördelas. Den diskussionen verkar definiera hur man kan känna igen synden, hjärtats avfall från Gud. Kännetecknen är var och på vems bekostnad en människa samlar skatter. I ett senare textavsnitt säger Jesus: ”Sälj vad ni äger och ge åt de fattiga”. (Luk. 12:33) Det betyder att ta hand om de svaga och mindre bemedlade. Jag tror alltså att det är helt enligt kristendomens kärnbudskap att konstatera, att synd inte enbart är hjärtats avfall från Gud, utan också det att man fjärmars sig från andra människor och deras nöd.

Kristendomens budskap är framför allt ett budskap om nåd. Om Guds gränslösa godhet och förlåtelse gentemot oss. Det budskapet är till synes motsägelsefullt: Å ena sidan konstateras att allt är redo; det behövs inga egna gärningar för att vi skall bli frälsta. Samtidigt är budskapet en programförklaring som uppmanar oss till goda gärningar. Inte för att vi skall bli frälsta utan för att Guds kärlek manar oss till det. Budskapet om nåden sporrar oss att dagligen färdas i riktning mot Gud och vår nästa.

Vi kan finna vår nästa både nära och fjärran. I mitt arbete på Kyrkans Utlandshjälp lägger jag dagligen märke till hur en handräckning från Finland i form av till exempel ekonomiskt understöd eller frivilliga insatser, hjälper konkret dem som drabbats av hungersnöd, konflikter och orättvisor i det globala Syd. I Somalia, där de snabba förändringarna i klimatet orsakar torka och ödelägger odlings- och betesmarker och på så sätt gör tillgången till livsmedel osäker, kan även en liten handräckning göra under.

Jag kallar dig att delta i denna gemensamma handräckning i vilken din egen hand inte förblir tom. Gud tar tag i den och drar dig till sig. Synd är att våra hjärtan fjärmars sig från Gud och från vår nästa. Kärlek är att närma sig Gud och sin nästa. Din uträckta hand framkallar glädje hos din nästa både nära och fjärran och Gud själv håller i den.

Ikali Karvinen

Kyrkans Utlandshjälps landschef
Landskontoret i Somalia

Under Guds gårdsträd

**"De skall smida om sina svärd till plogbillar
och sina spjut till vingårdsknivar. -- Var och
en skall sitta under sin vinstock och sitt
fikonträd och ingen skall hota honom."**
Mika 4:4

Freden är föremål för människans eviga längtan. Den är det idag och den var det för närmare tretusen år sedan, då profeten Mika skrev texten här invid.

Den fredens verklighet som Mika beskriver; att det inte längre förs krig, att vapen förvandlas till nyttiga redskap och att var och en får sitta i fred under sitt gårdsträd, är annorlunda än den verklighet som otaliga människor lever i.

Människor har längtat efter fred i alla tider och samtidigt är det människors egna gärningar som brutit eller hindrat freden. Också idag är otaliga människor tvungna att lämna sina hem på grund av krig och för att finna en fristad. Få är de som ens har ett eget gårdsträd att sitta under.

Också Jesus talar om fred eller närmare bestämt om frid. Han lovar sina efterföljare: "Frid lämnar jag kvar åt er, min frid ger jag er. Jag ger inte det som världen ger." (Joh. 14:27)

Den frid som Jesus utlovar är inte av den här världen men den är inte heller en flykt från världen. Gud vill fred. Jesus har genom sin födelse, sitt liv, sin död och sin seger över döden upprättat en bestående fred mellan Gud och människan.

Gud vill fred också människor emellan. Så kännetecknande är fred för Gud, att de som utför fredshandlingar skall kallas hans barn. I Bergspredikan ansluter Jesus dem som håller fred till de saligas skara: "Saliga de som håller fred, de skall kallas Guds söner." (Matt. 5:9)

Fred är ett löfte som Gud avger till oss. Fred är också ett uppdrag som vi får av Gud. Freden måste beskyddas och där den är bruten måste man enträget bygga upp den igen. Fred är konkreta handlingar och val. Fredsarbetet utgår från hur vi förhåller oss till varandra och i synnerhet till dem som inte är av samma åsikt som vi.

Det är vårt arbete att bygga fred – och på samma gång är fredsbygget Guds arbete i vår värld. Där man skapar fred tränger Guds rike och Guds frid in i världen. Den frid som Jesus utlovar är Guds rikes frid. Den är på alla sätt annorlunda: djupare och vidare än vi förmår hoppas.

I Guds rikes frid sitter vi alla tillsammans under Guds gårdsträd och ingen skall hota oss.

Kaisamari Hintikka

Biskop

Esbo stift

Att vara modig

Jag grips ofta av en känsla av osäkerhet; inte kan ju jag, inte har jag tillräcklig sakkunskap eller sådan erfarenhet som kommer med åldern. Min plats på jorden känns liten och obetydlig. Vad kan jag uträtta här och nu när det känns som om världen stod i brand? Framtiden är svår att förutspå och om morgondagen vet vi inget.

”Ett barn, en lärare, en bok och en penna kan förändra världen.” Så har Malala Yousafzai sagt. Som 17-åring erhöll hon Nobels fredpris för sin efterföljansvärda modiga kamp för flickors rätt att gå i skola. Trots sin unga ålder har Malala förändrat världen.

Att gå i skola är varje människas rättighet och fred är en grundförutsättning för det. Kyrkans Utlandshjälps motto är ”Vi jobbar för människovärdet”. Kyrkans Utlandshjälp (KUH) visar i sin verksamhet på samma slag av mod som Malala för att åstadkomma förändring och KUH ifrågasätter etablerad praxis så att orättvisa maktstrukturer kan ändras.

Jag kommer att tänka på Tommy Hellstens tankar om mod. Under livets gång har de tilltalat mig. Han skriver: ”Mod är att göra det som inte går att göra, att göra något trots att man blir ensam och oftast inte har något annat att ty sig till än en känsla och en aning.”

Jag har ofta färdats mot det okända och gjort saker på ett annat sätt. Jag har upplevt att jag varit ensam med mina tankar och handlingar men jag har litat på att stigen jag valt ändå leder rätt. En aning om mod.

I det första kapitlet i Jeremias bok står det: ”Säg inte att du är för ung utan gå dit jag sänder dig och säg det jag befäller dig! Låt dem inte skrämma dig, ty jag är med dig och jag skall rädda dig, säger Herren.” (Jer. 1:7-8)

Var alltså modig. Var inte rädd fastän du är osäker, ung eller oerfaren. På samma vis som Malala kan vi vara modiga och komma ihåg att små handlingar och ord kan växa, bli stora och förändra världen.

Menni Nousiainen

Sekreterare för missionen och det internationella arbetet
Tapiolan seurakunta

Jorden är en syndig sång

”Om jag visste att världen kommer att gå under i morgon så skulle jag ändå i dag plantera mitt äppelträd.”

Jag ber att vi verkligen skulle ta till oss det faktum, att om inte jorden klarar sig så gör vi det inte heller. Men likt Luther skall vi inte ge upp hoppet och utgående från det skall vi agera.

**”Se skogens träd breder ut sina händer
till skydd för den värnlösa
och mättar hungriga munnar
bär sin skörd överallt.**

**Och vi tar allt och mer därtill
ständigt eftertraktande
fastän jorden brustit ut i tårar
hon, som ger oss allt.**

**Då höjs mot skyn ett rop, en sång
i vindens tjut, i havets dån.**

**Och jorden frågar oss
räcker inte skogen och havet till
är inte fågelsången vacker nog
vad är det ni ännu vill?**

**Hur skulle jorden och dess syndiga sång
kunna förvandlas från gråt till skratt
en gång?”**

Jorden är en syndig sång är en sång som jag har skrivit. På finska heter den *Maa on syntinen laulu*. Den är en talad runosång till naturens försvar. Jag är sångare och låtskrivare och jag har under de senaste tio åren skrivit flera sånger om naturen, om att vara människa och om krig och fred.

Jag har vuxit upp i en naturnära miljö, mitt bland skogarna och sjöarna i Mel-lersta Finland i ett hem med närvaro av mammas kristna övertygelse och tanken, att det värdefullaste vi kan göra är att ta hand om varandra och om dem som på sätt eller annat har det sämre ställt än vi själva. Det är även av min mamma som jag första gången hörde om bibelstället där Gud uppmanar människan att ”bruka och vårda” jorden.

Många gånger har jag tänkt att nog har man kunnat bruka men med vårdandet har man kommit på skam.

Effekterna av klimatförändringen och biodiversitetförlusterna är uppenbara men trots det agerar vi långsamt. Vi är senfärdiga att ge avkall på uppnådda förmåner fastän vi vet att jorden inte kan bära vår levnadsstandard och livsstil i det oändliga. När jag tänker på det här minns jag Paulus ord till romarna: ”Det goda som jag vill, det gör jag inte, men det onda som jag inte vill, det gör jag.” (Rom. 7:19)

Naturskydd och fred hör oskiljaktigt ihop. Vi kan inte uppnå fred om människor på olika håll i världen saknar förutsättningar för ett gott liv och om inte naturen som när och bär oss inte mår bra. Om det är något jag ber om, så är det att vi som mänsklighet skulle vakna och kunna agera kollektivt.

Piia Viitanen

Singer-songwriter
Helsingfors

Min röst bär över fjärdar

Saliga de som sörjer, de skall bli tröstade.
Saliga de ödmjuka, de skall ärva landet.
Saliga de som hungrar och törstar efter rättfärdigheten,
de skall bli mättade.
Saliga de barmhärtiga, de skall möta barmhärtighet.
Saliga de renhjärtade, de skall se Gud.
Saliga de som håller fred, de skall kallas Guds söner.
Matt. 5:4-9

Jag sitter i publiken på en festkonsert där kören sjunger finländsk lyrik genom tiderna. Jag var redan på förhand mentalt förberedd på att bli berörd eftersom jag visste hur skicklig kören är och hur djupa tolkningar den förmår göra. Ändå blev jag överraskad över den nations- och generationsöverskridande reaktionen som sången *Saknad efter egna landet* från Kanteletar framkallade hos mig.

Jag har inte släktingar som evakuerats och vår familjs ägor blev inte bakom gränsen. Till konserten kom jag emellertid direkt från en resa, där jag suttit på samma tåg och köat vid samma incheckningar med människor som nyligen lämnat sitt hemland. Kanske det gemensamma men ändå helt skilda resandet gjorde mig lyhörd för människors gemensamma längtan och saknad i Kanteletar. "Sånger strör jag från stranden, rullar toner ut vid vattnet, så min klagan måtte höras, rösten bära över fjärdar, höras ända borti hembyn..."

Var och en längtar efter något. Var och en längtar någonstans. Även om jag inte förlorat ett eget jord- eller vattenområde eller en strand på vilken jag sjungit, delar vi genom det innerligt gemensamma i att vara människa, känslan av uppbrott. På samma sätt delar vi aningen om att alla uppbrott inte nödvändigtvis åtföljs av ett återvändande. Därför öppnade orden i Kanteletar mina tårkanaler: "...och då grips jag av längtan, saknad efter egna landet, efter ynglingarna hemma..."

Var och en av oss kan bli berörd. Det är bra men ännu bättre är det om det leder till handlingar. Kanske det sätter i gång oss att verka för en rättvisare värld. Då kan vår röst bära över fjärdarna och längre än vårt eget land ända till de länder, från vilka man tvingats bryta upp och till vilka man inte inom en nära framtid kan återvända på grund av krig, konflikter eller naturkatastrofer.

Kanske det som uttryckligen berörde i sångerna var den ordlösa längtan vi delar. Den som syntes i de trötta, nedslagna blickarna i passköerna. Hos de barn och vuxna som just nu köar med sina kappsäckar för att komma i trygghet.

Jag delar denna längtan fastän jag inte är långt borta hemifrån. Jag delar också gnistan av hopp som sätter världen i rörelse och förändrar den. När gnistan blir kraftigare ur en gemensam vision, då blir också vår resa gemensam: Egna länder återuppbyggs och ynglingarna hemma får gå i skola. Fred uppnås, man försvarar den och den består.

**Gud,
låt våra hjärtan förbli mjuka.
Låt oss bli berörda,
resa oss och handla.
Låt oss vara din röst,
som bär över fjärdar
ropar eller viskar
till fredens och medmänniskans
försvar.
Vid din sida,
tillsammans med dig,
av din kraft.**

Amen.

Satu Saarinen

Domprost

Oulun tuomiokirkkoseurakunta

Övers. anm. Citaten ur Kanteletar är med tillstånd för denna publikation hämtade ur *Visor och ballader ur Kanteletar översatta av Marita Lindqvist, Ole Torvalds och Thomas Warburton*. Utgiven av Svenska folkskolans vänner på Holger Schildts förlag 1989.

Naturfred

**"Men när Gud satte samman kroppen
lät han de ringare delarna bli särskilt
ärade för att det inte skulle uppstå
splittring inom kroppen och för att alla
delarna skulle visa varandra samma
omsorg. Lider en kroppsdel så lider
också alla de andra. Blir en hedrad, så
gläder sig också alla de andra."**

1 Kor. 12:24-26

Människan lever i fred med naturen.

Slut dina ögon för en stund. Vilka tankar, ord eller bilder väcks hos dig när jag säger: "Människan lever i fred med naturen"?

Hurdan är den freden?

Hur ser den ut, vad består den av?

Vilken roll har människan?

Motsvarar dina tankar och bilder verkligheten?

Man kan säga att människan lever i fred med naturen. Men freden är inte alltid rättvis. Ibland uppnås den genom kompromisser som lämnar konflikter att pyra under ytan. Ibland föds freden ur ett underordnande där makthavarna inte tillräckligt bryr sig om de underordnades situation eller rentav förvärrar den. En orättvis fred är en alltför enkel lösning mitt i brådskan och tillväxten. Det föranleder oss att reflektera över människans roll.

Gud har gett människan uppdraget att bruka och vårda hela skapelsen. Brukandet syftar på människans beroende av naturen. Om jorden inte mår bra är uppdraget omöjligt att genomföra. Vårdandet syftar i sin tur på människans ansvar för sina handlingar och vad de leder till. Människan är alltså avsedd att upprätthålla rättvis fred i hela skapelsen som hon själv är en oskiljbar del av.

I den kropp som hela skapelsen utgör, har även den minsta lilla mygga en stor roll på samma sätt som människan och hennes gärningar har det. Den rådande freden som människan avtalat om med allt övrigt skapat, tjänar emellertid endast en del av skapelsen. Det ser man i världen för när naturen mår dåligt mår hela skapelsen illa.

Hur skulle man då kunna åstadkomma sådan fred som är rättvis?

Slut dina ögon åter och återvänd till dina tankar och bilder. Hur förändras världen när jag säger: "Människan lever i rättvis fred med naturen"?

Aino Vihonen

Studerande, kommunikationsansvarig vid nätverket Changemaker
Helsingfors

Bönens superhjältar

Herre, vår Gud,
du känner till all oro och allt elände i världen.
Hjälp oss att verka som redskap för din fred.
Utrusta oss så att vi förmår tala och handla enligt din vilja.
Bygg du tillsammans med oss en rättvis värld
där alla har det gott och känner sig trygga.
I ditt namn, amen.

När läste eller hörde du en god nyhet senast? En nyhet som inte handlade om en kris? En nyhet som inte oroade eller irriterade? Förmodligen är det länge sedan. Nyheterna, diskussionerna och de sociala medierna fylls av dåliga nyheter. Det är krig, klimatkris, svält och orättvisa. Hur skall man bete sig bland all denna information? Hur kan jag rädda världen? Hur finner jag ro?

Vem skulle inte vilja vara en riktig superhjälte som kommer flygande och räddar alla? Men livet är inte en film. Trots det kan vi vara superhjältar! Vi kan få mycket till stånd med det vi gör. Vissa agerar direkt till exempel genom att delta i demonstrationer eller genom att åka till krishårdar och vissa påverkar mer indirekt genom att till exempel delta i insamlingar och dela information på sociala medier. Oberoende av på vilket sätt man hjälper kan vi alla be. Be om fred och rättvisa. I Jeremia 29 står det: "Jag vet väl vilka avsikter jag har med er, säger Herren: Välgång, inte olycka. Jag skall ge er en framtid och ett hopp." (Jer. 29:11)

Gud vill oss gott. Han önskar att vi skall få frid och att vi skall tro på en bättre morgondag. Men för att det skall lyckas behöver han oss. Vår uppgift är att sprida budskapet om hopp genom våra gärningar, våra ord och genom våra böner. Därför utmanar jag dig nu. Jag ber dig stanna upp och be nästa gång du läser en dålig nyhet. Be för världen. Be om fred. Be om hjälpande händer.

Kanske du följande dag får ta del av en god nyhet.

Tiia Volotinen

Ungdomsarbetsledare, sekreterare för det internationella arbetet
Alavan seurakunta

Att sprida ljus

Franciskusbönen

”Herre, gör mig till ett redskap för din fred. Hjälp mig att bringa kärlek, där hatet gror, tro där tvivlet råder, hopp där förtvivlan härskar. Hjälp mig att skänka förlåtelse där oförrätt begåtts, att skapa endräkt där oenighet söndrar, att sprida ljus, där mörkret ruvar, att bringa glädje, där sorgen bor. Mästare, hjälp mig att söka inte så mycket att bli tröstad som att trösta, inte så mycket att bli förstådd som att förstå, inte så mycket att bli älskad som att älska. Ty det är genom att ge som vi får ta emot, genom att förlåta som vi får förlåtelse, genom att mista vårt liv som vi vinner det. Det är genom döden som vi uppstår till det eviga livet.”

Vi befinner oss i norra i Uganda på flyktingbosättningsområdet Bidibidi som är ett av världens största bosättningsområden för flyktingar. Skoldagen har inletts och eleverna är fyllda av iver att lära sig nytt. Vi berättar för dem att vi kommer från Finland som ligger långt borta och att vi har snö om vintrarna. Eleverna lyssnar nyfiket och berättar om sina förhoppningar och vad de ängslas över. ”Jag skall bli läkare när jag blir stor”, säger en tioårig flicka. ”Min dröm är att bli lärare”, fortsätter en annan hurtigt. Vänliga ord har banat en stig mellan oss och tron på framtiden har fört oss närmare varandra.

Tänk om avståndet mellan själar alltid skulle var så kort! Du glömmer väl inte att skänka en vänlig, accepterande blick där du går? I kyrkans arbete gör man mycket för att hjälpa dem som är utsatta. Att tala vänligt, lyssna och le, kan vara den kortaste vägen till vår nästa. Med ömsesidig respekt och acceptans skapar man en förtroende-
ingivande atmosfär där det känns gott att våga drömma om framtiden och dela sina innerligaste och ibland även svagaste förhoppningar. Flera gånger under resan tänkte jag på Franciskusbönen.

Kyrkans Utlandshjälp arbetar med de allra fattigaste utan att se till religion, härkomst och politisk övertygelse. I vår tid när åsikterna hårdnar och samhället polariseras, är den verksamhetsprincipen ett bra rättesnöre för oss alla i vårt dagliga umgänge med våra medmänniskor. Förmågan att lyssna på sin nästa är en gåva som man gärna skall använda förståndigt men inte sparsamt.

Eija-Maria Tuomela-Paulasaari

Ekonomichef

Laihia seurakunta

Psalmförslag: 482 Ett vänligt ord

Den man mött är inte en främling

"En laglärd som ville sätta honom på prov reste sig och sade: "Mästare, vad skall jag göra för att vinna evigt liv?" Jesus sade: "Vad står det i lagen? Hur lyder orden?" Han svarade: "Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och med hela din själ och med hela din kraft och med hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv." Jesus sade: "Det är rätt. Gör det, så får du leva." För att visa att han var rättfärdig sade mannen till Jesus: "Och vem är min nästa?" Luk. 10:25-29

Jag vill möta människor
även om det kan betyda att jag måste ändra mina åsikter.
Jag vill bygga fred
även om det kan medföra att jag måste ge upp mitt habegär
och mitt kontrollbehov.
Jag vill förändra världen
även om det skulle kosta mig något.
Kära Gud.
Utan din styrka förmår jag det inte.
Utan din kärlek vågar jag det inte.
Utan din nåd förtvinar jag.

Amen.

Ar 2015 kom en stor mängd flyktingar från Afghanistan till Finland. Tyvärr fungerade inte mottagningsprocessen exemplariskt. Att få nödvändiga tillstånd drog ut på tiden, man lyckades inte identifiera alla faror som flyktingarna blivit eller kunde bli utsatta för och många var tvungna att bo i årtal på mottagningscentralerna. Dessutom kunde boningsorten ändra flera gånger. Integreringar som kommit i gång rann alltför ofta ut i sanden.

Då man stängde en mottagningscentral i Kyrkslätt tog vi, tack vare ett tips från min syster, emot tre unga män att bo i vårt hem. Vi hade såpass mycket utrymme att det var möjligt att inhysa dem. Numera bor endast en av dem kvar hos oss. De övriga har fått studieplats, arbete och eget boende.

Då vi levte tillsammans har vi som en familj delat såväl fest och glädje som gräl och besvikelser. Den längtan som en annan bär på när hens föräldrar och syskon för åttonde året är långt borta är svår att lindra. Lyckligtvis finns internet. När min mamma har ont i ryggen och den unge mannens mamma (som är i ungefär i min ålder) också har ont i ryggen där i fjärran, funderar vi tillsammans vad som kunde hjälpa dem båda. Vi ger råd om gymnastik, läkarbesök och sänder mediciner. Då Taleban marscherade in i Kabul var vår oro stor. Vi kunde inte annat än följa med nyheterna och vänta på att telefon- eller nätförbindelsen skulle fungera igen.

I mitt förra arbete ingick att utbilda lärare och möjliggöra lärarutbildning i flera utvecklingsländer. Jag mötte lärare runt om i världen. Jag träffade lärare som undervisade grupper med hundra elever eller inte själva gått ut gymnasiet och som blivit utan fortsatta studiemöjligheter. Det fanns inte nödvändigtvis elektricitet i skolan eller tillräckligt med mat eller läromaterial till alla. Lärarlönen från staten kunde vara flera månader försenad men samtidigt skulle man ändå livnära en hel familj.

Lyckligtvis hade många lärare i till exempel Uganda, fått både ett ställe att på bo på och en jordlott att odla. En lärares tvååring sprang titt och tätt till skolgården och till klassrummet där mamma fanns. Men mamman var tillfreds med att barnet och hon befann sig på samma plats eftersom det är vanligt att staten anvisar arbete till en lärare på en helt annan ort än den som hen bor på. Att kunna ta barnen med sig är sällan möjligt. Dessutom beror karriärmöjligheterna ofta på dessa förflyttningar.

Så gott som alla lärare jag mötte hade elevernas bästa i åtanke. De ville att eleverna skulle lära sig och de ställde samma frågor som lärarna ställer här i Finland. Hur skall jag få alla barnen att lära sig? Hur skall en rastlös elev kunna koncentrera sig? Hur skall jag hjälpa en förälder att förstå vilken betydelse skolgången har? Vem skall sköta skolans fastigheter?

Det svåraste var att ge råd i sådana situationer där familjens fattigdom, elevens arbetande i fabriken flera dagar i veckan, hunger eller föräldrarnas drogmissbruk utgjorde bakomliggande orsaker till problemen och bekymren i skolan. I egenskap av lärare var det omöjligt att hantera dem alla. Men lärarna försökte ändå.

Vid de människomöten jag upplevt, har det hur lika vi människor är, blivit den mest betydelsefulla erfarenheten.

Inka Hopsu

Riksdagsledamot
Esbo

All for love, hope, courage and respect

“When I was hungry, you gave me something to eat, and when I was thirsty, you gave me something to drink. When I was a stranger, you welcomed me, and when I was naked, you gave me clothes to wear. When I was sick, you took care of me, and when I was in jail, you visited me.”

Matthew 25:35-36

We in Finn Church Aid believe in supporting vulnerable people to live dignified life by feeding the hungry, supporting strangers and clothing those in dire need. It is a God-given task. In our work, we support refugees and host communities by empowering them through peace, quality education and livelihoods. We work with the most vulnerable people, regardless of their religious beliefs, ethnic background, or political convictions.

There are times in life when we hit obstacles that seem to be too great and difficult to overcome. The obstacle in front seems to overpower all and suppress our thoughts. This easily becomes a heavy burden for us creating even more barriers and fatigue. Without faith we would soon yield, quit, and perish.

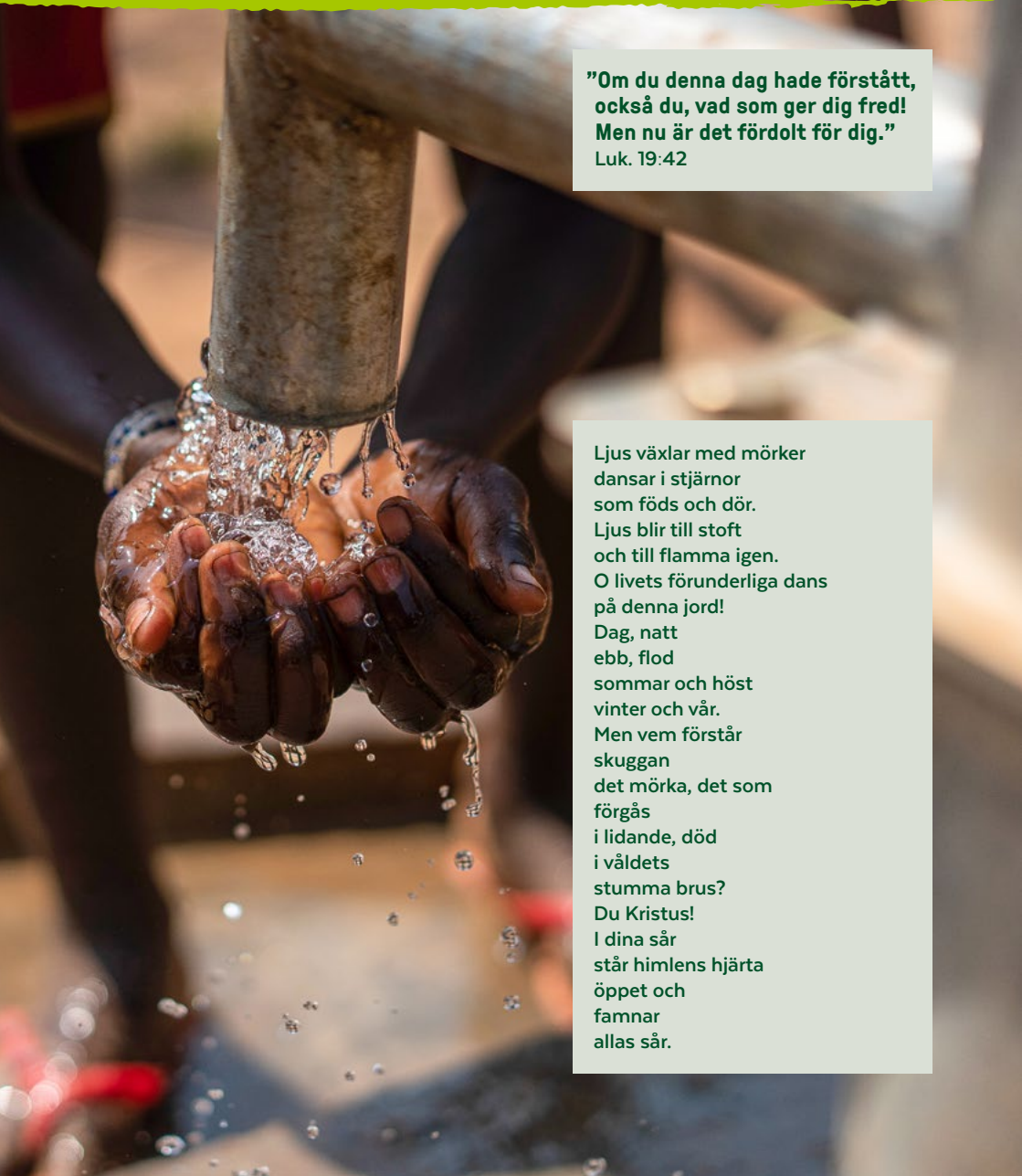
Working in a faith-based organization is a blessing. We are constantly reminded of the hope that surrounds us. The invisible network of love between all humanity. Although we still encounter difficulties, we are not succumbed by them. We may find encouragement in Christ. Our faith gives us power to avert anguish. Faith also links our work in a deeper sense of life. Mutual respect is often easier to find when you have faith.

Wycliffe Nshoka

Finn Church Aid, Country Director
Uganda Country Office

Heavenly Father,
give us your strength and guidance
wherever we go.
Teach us how to love unconditionally.
Make us believe that hope is unyielding.
Encourage us to dare make changes.
Endow us with respect for one another.
In the name of the Father and of the Son
and of the Holy Spirit.
Amen.

Vem förstår?

**"Om du denna dag hade förstått,
också du, vad som ger dig fred!
Men nu är det fördolt för dig."
Luk. 19:42**

Ljus växlar med mörker
dansar i stjärnor
som föds och dör.
Ljus blir till stoft
och till flamma igen.
O livets förunderliga dans
på denna jord!
Dag, natt
ebb, flod
sommars och höst
vinter och vår.
Men vem förstår
skuggan
det mörka, det som
förgås
i lidande, död
i våldets
stumma brus?
Du Kristus!
I dina sår
står himlens hjärta
öppet och
famnar
allas sår.

Finns det ett "för sent" i Guds värld? Ja, det finns definitivt ett "för sent" i den värld vi också kallar vår. Klimatförändringen, som man har varnat för sedan 60-talet. Artdöden. Olika konflikter som tillåts växa tills de eskalerar. Urholkandet av välfärds-samhället. Men också på ett personligt plan: man intalar sig "bara den här gången", fastän man vet att det inte förblir vid den gången och att alkohol, socker, spel, makt, girighet eller liknade kommer att förstöra hälsan och livet.

Hör det till Guds plan? Är det Gud som fördöljer vad som skulle ge fred? Eller vad som skulle ge mat, trygghet, välstånd åt många fler på jorden? Är det så som i berättelsen om Israels uttåg ur Egypten, att det är Gud som förhärdar faraos hjärta tills katastrofen är oundviklig? Och rättfärdigar den goda utgången för en part den andra partens undergång? Men var finns Gud då? Finns det en "masterplan" där ondskan och lidandet får en mening? Eller finns det till och med en detaljplan där det ondas och lidandets roll redan är utstakad? Är katastrofen ett nödvändigt ont?

Hursomhelst måste vi räkna med möjligheten att det kan gå illa. Att palmsöndagens "Hosianna!" muterar till ett "Korsfäst!" Det kan ske på det individuella, samhälleliga och globala planet. Och Gud tycks inte vara den himmelske pappa som fixar eller betalar allt.

Det fick också Jesus erfara. Då han korsfästes ropade han "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" För miljoner människor som lever i misär, under förtryck och i fångskap, känns Gud säkert ofta väldigt avlägsen. Var är Gud i lidandet?

Jag har inget svar på den frågan. Jag kan bara hänvisa till en paradox många andra har kämpat med och som Dietrich Bonhoeffer formulerade så här: "Vor und mit Gott leben wir ohne Gott." Inför och med Gud lever vi utan Gud.

Inte heller det är ett svar. Det är en oro. I bästa fall en engagerande sådan. En paradox som befriar, såsom Bonhoeffer sade, till att vara myndig och agera enligt det. Som inte är billig tröst. Som håller hoppet levande.

Claus Terlinden

Omsorgspräst i Borgå stift

Psalmförslag: 896 Vi sträcker våra händer fram
527 Av goda makter

VI JOBBAR FÖR MÄNNISKOVÄRDET.